

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένη ἐν ὑποτάξει τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλευθέρου ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ε.ΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει ὧν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦντο μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐυριπίδου ἀριθ. 42 παρὰ τὸ Καρδάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθῆναι, 18 Ἀπριλίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 20

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καθισμένος στὴν πρύμνη, σ' ἓνα
πάγκο τοῦ κάσκαρου, εἶχ' ἓν ἀστεῖο
ὑφὸς ὑποταγῆς, ποὺ ἔκανε τὸν καπε-
τάν-Ἀντιφέρ νὰ τὸν κοροϊδεύῃ.

— Ἔ, μαουνιέρη! τί χαμπάρια;

— Καλὰ ὡς ἐδῶ.

— Ναι... παρακάτω
ὅμως νὰ ἰδοῦμε. Γιατί μὴ
νομίσῃς πὺς θάκητοπολοῦ-
με πάντα καὶ θὰ σοῦ φαί-
νεται πὺς εἶσαι στὸ Ράν-
ση μὲ τὴν «Ὁραία Ἀ-
μαλία»!... Ἔ, θὰ βγοῦ-
με μιά φορά καὶ στὸν
ὠκεανό.

— Λές νὰ μὲ πειράξῃ;

— Ὅχι, θὰ σάψῃ!

Ἔ, καὶ νάξερές τί θὰ
τραβήξῃς, κακόμοιρε!
Ὅτε ψύλλος στὸν κόρφο
σοῦ δὲν θάθελα νὰ εἶμαι!

Ὁραία ἡσύχαζε τοὺς
φ'λους τοῦ ὁ καπετάν-
Ἀντιφέρ! Ὁ Ζυχὲλ ὁ-
μως τοῦ ἔλεγε:

— Μὴν ἀκοῦτε, κύριε

Τρεγκομαίν. Ὁ θεὸς μου
εἶναι λίγο ὑπερβολικός.

— Λίγο; ἀπαντοῦσε ὁ
Τρεγκομαίν. Θὰ προτι-
μοῦσα, σ' αὐτὴ τὴν πε-
ριστάση, νὰ ἦταν πολὺ.

Τὸ βράδυ, ὁ «Στήρ-
σμαν» εἶχε περάσει καὶ
τὶς τελευταῖες ἀκτὲς τῆς
Βρετάνης καὶ εἶχε μπεῖ
στὸ κανάλι τοῦ Φούρ.
Μι καὶ ἐδῶ, χόρη στὰ
ὀφώματα τοῦ Οὐεσσάν
ποὺ τὴν ἐκάλυπταν, ἡ
θάλασσα δὲν ἦταν τόσο
κακὴ. Κατὰ τὶς ἐννέα,
οἱ ἐπιβάτες πῆγαν νὰ

πλαγιάσουν, ἀφίνοντας τὸ βαπόρι νὰ
ἐξακολουθήσῃ τὴ νύχτα τὸ ταξίδι του,
ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι Σαιν-Ματιέ (Ἀγίου
Ματθαίου) ὡς τὸ Ἰρουάζ.

Ὁ «μαουνιέρης» εἶδε στὸν ὕπνο
τοῦ πὺς ἡ θάλασσα τὸν εἶχε πειρά-
ξει φοβερά. Εὐτυχῶς ἦταν μόνο ὁ-

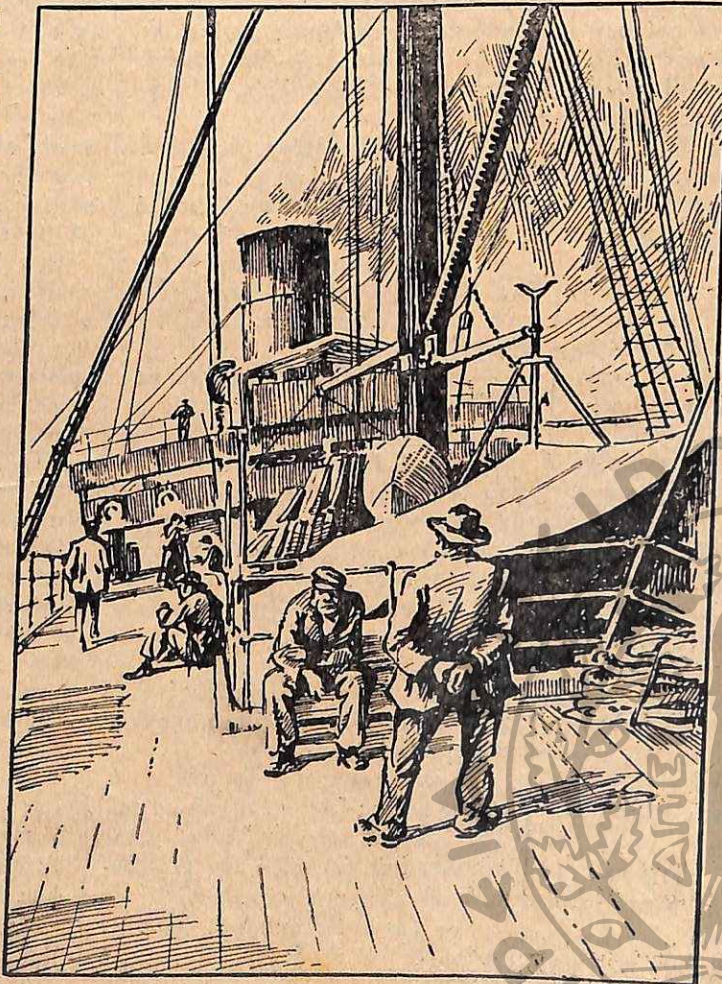
νειρο. Καὶ τὸ πρῶτ' ἂν καὶ τὸ καράβι
χόρευε γιὰ καλὰ πάνω στὰ κύματα,
δὲν ἐδίστασε νάνεβῃ στὸ κατάστρωμα.
Ἀφοῦ ἡ μοῖρα τοῦ ἔγραφε νὰ τελειώ-
σῃ τὸ στάδιό του μ' ἓνα ταξίδι στὸν
ὠκεανό, ἤθελε τυχεράκι νὰ τὸ
βλέπῃ μὲ τὰ μάτια του γιὰ νὰ τὸ θυ-
μᾶται...

Νά τος κιόλα! Πατεῖ στὰ τελευ-
ταῖα σκαλιὰ τοῦ κουμπουνιοῦ καὶ ξε-
προβάλλει ὡς τὴ μέση. Καὶ ποῖον
βλέπει ξαπλωμένο σ' ἓνα
πάγκο, χλωμό, κίτρινο,
νὰ ξερνοβολᾷ σὰν μαστέ-
λο ποὺ τὰ δειάζουν;

Τὸν καπετάν-Ἀντιφέρ
τὸν ἴδιο! Τὸν Πέτρο-
Σερβάν Μαλὸ Ἀντιφέρ,
τὸν ἀτρόμητο θαλασσο-
πόρο! Καὶ τί βλαστήμιες,
ναυτικές καὶ στεριανές,
ποὺ ἐβγαζε ὕστερ' ἀπὸ
κάθε γλου γλου! καὶ τί
φούρκα ποὺ τὸν ἔπιασε
ὅταν γύρισε μιά στιγμή
κι' εἶδε τὸ φίλο του, τὸν
πρώην μαουνιέρη, τὸν
ποταμίσι, νὰ χαμογεῖ ᾶ
γαλήνιος, ἀτάραχος, ρο-
δοκόκκινος, σὰ νὰ βρι-
σκόταν, ὅχι σὲ πλοῖο τοῦ
περνοῦσε ἐκεῖνη τὴν ὥρα
τὴν τρικυμισμένη θάλασ-
σα τῆς Βουλώνης πρὸς
τὸ Φολκεστέν, ἀλλὰ στὸ
σπίτι του, στὴν κάμαρά
του!

— Νά πάρ' ἡ ὀργή!
φώναξε. Ἰδέε, γιὰ νὰ μὴν
πατήσω τὸ πόδι μου σὲ
καράβι, δέκα χρόνια τώ-
ρα... ἐγώ, ὁ καπετάν-
Ἀντιφέρ, κατάντησα νὰ
μὲ πιάνη ἡ θάλασσα χει-
ρότερα καὶ ἀπὸ ἓνα μαου-
νιέρη τοῦ Ράνση!

— Τί χειρότερα; ἐμένα
δὲν μὲ πιάνει καθόλου!

Ὁ Ζίλδας, καθισμένος σ' ἓνα πάγκο, εἶχ' ἓνα ἀστεῖο
ὑφὸς ὑποταγῆς... (Σελ. 229, στ. α').

— Και γιατί, γιατί να μη σε πιάνω σένα ;
— Ξέρω κι' εγώ ; Δε με πιάνει !
— Κι' ιδές τον χρώμα ! Ιδές τον φρεσκάδα ! Σάν τὸ τραντάφυλλο !
— Μοῦ κακοφίνεται πολὺ ἀν' αὐτὸ σὲ πειράζω. Μὰ τί νὰ σοῦ κάμω ; Μπορὼ νὰ χλωμίω ἐπειδὴ τὸ θέλεις ;

Εὐτυχῶς, ἡ ναυτία τοῦ καπετάν-Ἀντιφὲρ ἦταν παροδική. Πρὶν περᾶσθαι ὁ «Στήρμαν» τὸ ἀκρωτήρι 'Ορτεγκάλ, στὸ νοτιοδυτικὸ ἄκρο τῆς 'Ισπανίας, κι' ἐνῶ ἐπλεε ἀκόμα στὸν κόλπο τῆς Γασκώνης, ὁ Μιλουίνος ξαναβόηκε τὸ ναυτικὸ του πόδι καὶ στομάχι. Τοῦ εἶχε συμβεῖ ὅτι σὲ πολλοὺς θαλασσινοὺς συμβαίνει δταν κάμουν πολὺν καιρὸ νὰ ταξιδέψουν. Καὶ τώρα δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ ζηλεύῃ τὴν ἀντοχή τοῦ Ζιλῆ καὶ νὰ φουρκίζεται, ὅπως πρωτότερα πού τὸν ἔδλεπε νὰ χαμογελά, ἐνῶ αὐτὸς κινδύνευε νὰ βγάλῃ καὶ τὰ σωθικά του.

Τὴ νύχτα, ἀνάμεσα Κορόνιας καὶ Φερόλ, εἶχε μεγάλη τρικυμία. 'Ο πλοίαρχος Σίπ ἤθελε νὰ σταθῇ κάπου ὡς νὰ κοπᾷ καὶ θὰ τὸ ἔκανε, ἀν' ὁ Ἀντιφὲρ δὲν τὸν συμβούλευε νὰ τὴν ἀψηφήσῃ. 'Επρεπε νὰ φτάσουν στὸ Σουῆς ἐγκαίρως γιὰ νὰ πάρουν τὸ βαπόρι πού ἔφρευε γιὰ τὸν Περσικὸ κέλιπο μιὰ φορὰ τὸ μήνα. 'Ετοῖς ὁ «Στήρμαν» ἐξοκκολύθησε τὸ ταξίδι του χωρὶς νὰ σταθῇ πούθεν.

'Αφῆσε δεξιὰ του τὸν ὄρμο Βίγκο, ἔπειτα τις γραφικὲς ἀκτὲς τῆς Πορτογαλίας. Καὶ τὸ πρωτὸ ἄριστερά, φάνηκαν οἱ Μπερλίγκες, κἀτι νησάκια πού θὰ ἔλεγες πὼς ἡ θεὰ Πρόνοια τὰ ἔβαλε ἐκεῖ ἐπιτίτιδες, γιὰ νὰ βσταῖ τὸν φάρους πού δείχνουν στοὺς ταξιδιώτες τὸ ὠκεανὸ πὼς πλησιάζουν σὲ ἡπειρό.

'Ο καπετάν-Ἀντιφὲρ, πού εἶχε ξαναγίνει ἐκεῖνος πού ἦταν, συχνὰ μιλοῦσε μὲ τὸν δικό του γιὰ τὴν «ὀπότεσή» τους, γιὰ τὸ παρόδοξο ταξίδι τους καὶ γιὰ τὸ βέβαιο ἀποτέλεσμά του. Σουλατάριζε στὸ κατάστρωμα, κοίταζε τὸν ὀρίζοντα, καὶ ποτὲ δὲν ἔχνοῦσε νὰ περάσῃ τὸν Ζιλῆ, πού τὸν ἔδλεπε πάντα καλά.

— 'Ε! πὼς σοῦ φαίνεται ὁ ὠκεανός ; τὸν ρωτοῦσε.

— Πολὺ νερό, φίλε μου !

— Πὶδ πολὺ παρὰ στὸ Ράνση, ἀλήθεια ;

— Πολὺ πιδ πολὺ ! 'Ὅσσο ἔχει κι' ὁ ποταμὸς τὸ θέλητρό του. Δὲν πρέπει νὰ τὸν περιφρονῇς...

— Δὲν περιφρονῶ τίποτα καὶ κανένα. Μὰ ὅσο ἀξίζει τὸ νησάκι μου. Δὲν ἀξίζει ὁ κόσμος ὅλος !

Καὶ γυρίζοντας στὸν Ζυχέλ, τὸν ρωτοῦσε :

— Κοιτάξεις καθεμέρα τὸ χρονόμετρό σου ;

— Βεβαιότατα, θεῖε μου! Καὶ σπάνια εἶδα τελειότερο ὄργανο.

— Κι' ὁ ἐξάντας σου ;

— Λαμπρὸς κι' αὐτός, σάν τὸ χρονόμετρο.

— Δόξα σοι ὁ Θεός. Μοῦ κόστισαν τόσο !..

— Δὲν πειράζει, ἀφοῦ θὰ σοῦ δώσουν ἑκατὸ ἑκατομμύρια...

— Καλὰ λές, μαουνιέρη !

'Αλήθεια, καὶ τὰ δυὸ ὄργανα ἦταν τέλεια. Καὶ μ' αὐτὰ ὁ Ζυχέλ, ἐπίσης τέλειος στὴν τέχνη του, θὰ μπορούσε νὰ ποσοδιορίσῃ τὴ θέση τοῦ νησιοῦ μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀκρίβεια.

Συχνὰ μιλοῦσαν καὶ γιὰ τὸν Μπέν-Ὀμάρ, τὸν περίφημο «ἐκτελεστή» τῆς διαθήκης». Καὶ μιὰ μέρα ὁ Ἀντιφὲρ εἶπε στὸν ἀνιψιό του :

— Δὲν μοῦ γεμίζει τὸ μάτι αὐτὸς ὁ κύριος Μπέν-Ὀμάρ. Πρέπει νὰ τὸν ἐπιτηροῦμε καλά.

— Μὰ θὰ τὸν βροῦμε ἄραγε στὸ Σουῆς ; ἔκαμε ὁ Ζιλῆς.

— Τί λές ἐκεῖ ! φώναξε ὁ Ἀντιφὲρ. 'Εδδομάδες, μὴνες δλάκερους θὰ μᾶς περιμένε. Μήπως ὁ κατεργάρας δὲν ἤρθε στὸ Σκὶν-Μαλὸ, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μοῦ κλέψῃ τὸ πλάτος μου ;

— Ὅθ τὸν ἐπιτηροῦμε, θεῖε μου, ἔννοια σας, εἶπε ὁ Ζιλῆς. Δὲν μοῦ φαίνεται καλὸς ἄνθρωπος, οὔτε ὁ γραμματικὸς του, ἐκεῖνος ὁ Ναζίμ...

— 'Ετοῖς λέω κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Ζιλῆς. 'Ο Ναζίμ μάλιστα δὲν μοιάζει καθόλου γιὰ γραμματικὸς συμβολαιογράφου !

— Καὶ μένα δὲν μοῦ φαίνεται πολὺ. 'Ας εἶναι, στὴν Αἴγυπτο οἱ γραμματικοὶ μπορεῖ νὰ μοιάζουν μὲ μπέηδες καὶ μὲ πασάδες. Τὸ κακὸ εἶναι πού δὲν ξέρει γαλλικά· ἀλλοιῶτα θὰ μπορούσαμε νὰ τὸν ψαρέψουμε.

— Δύσκολο, θεῖε μου. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι πονηροί. Πρέπει ὅμως νὰ συλλογιζόμαστε κι' ἐκεῖνον τὸ Σακούκ.

— Ποῖδ Σακούκ ;

— Τὸ γιὸ τοῦ Μουράτ, τὸν ξάδερφο τοῦ Καμύλκ-πασά, πού ἀποκλήρωθήκε γι' ἀγάπη σου.

— Δὲ βαρύνει ! Τί μπορεῖ νὰ κάμῃ αὐτός ; 'Ας πάρῃ τὰ μούτρα του καὶ τοῦ δείχνω. 'Αν εἶναι καὶ πασάς, ἐγὼ τοῦ κόβω τὴν ἀλογοσυρά. 'Η διαθήκη εἶναι καθαρή.

— Τὸν συμβολαιογράφου ὅμως δὲν μπορεῖς νὰ τὸν ξεφορτωθῇς, εἶπε ὁ Ζιλῆς. 'Εχει δικαίωμα καὶ χρὸς νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ ὡς τὸ νησί.

— Ὡς τὸ νησί μου, μαουνιέρη !

— 'Εστὼ, τὸ νησί σου. 'Η διαθήκη τὸ λέει καθαρὰ. Κι' ἐπειδὴ ἔχει νὰ πάρῃ γιὰ τὸν κόπο τοῦ ἑνα τοῖς ἑκατὸ, δηλαδὴ ἑνα ἑκατομμύριο φράγκα...

— 'Εγὼ θὰ τοῦ δώσω ἑνα ἑκατομμύριο κλωτσιᾶς ἐκεῖ πού ξέρεις ! συμπλήρωσε ὁ Ἀντιφὲρ, πού μὲ κανένα τρόπο δὲν μπορούσε νὰ χωνέψῃ τὴν ὑπέρογκη αὐτὴ ἀμοιβή πού ὠρίζε ἡ διαθήκη γιὰ τὸν συμβολαιογράφου.

'Η συνομιλία κόπηκε ἀπὸ δυνατὰ σφυρίγματα. 'Ο «Στήρμαν» περνοῦσε ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι τοῦ Ἀγίου Βικεντίου, κι' ὁ πλοίαρχος Σίπ χαιρετοῦσε τὸ μοναστήρι πού βρισκόταν ἀπάνω σ' ἑνα βράχο. Μερικοὶ καλόγεροι βγήκαν στὸ ἔσωμα κι' εὐλόγησαν τὸ πλοῖο, πού ἀπὸ ἐκεῖ ἔστριψε νοτιανατολικά.

Τὴ νύχτα εἶδαν ἀπὸ μακριὰ τοὺς φάρους τοῦ Κάδιξ καὶ προσπέρασαν τὸν ὄρμο τοῦ Τραφαλγάρ. Τὰ χαράματα, ἀφοῦ εἶδαν μεσημερινὰ τὸ φάρο τοῦ ἀκρωτηρίου Σπάρτελ, πέρασαν ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά τοὺς θαυμάσιους λόφους τῆς Τανγέρης, στολισμένους μὲ κομφὲς βίλλες ἀνάμεσα σὲ πρασιναδὲς, ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴς κλιμακωτὲς πλαγιὲς πίσω ἀπ' τὴν Ταρίφα, καὶ μπήκαν στὸν πορθμὸ τοῦ Γιβραλτάρ. Τώρα τὸ ἀτμόπλοιο, βοηθούμενο ἀπὸ τὸ ρεύμα τῆς Μεσογείου, ἔτρεχε γρήγορα πρὸς τις μαροκινὲς ἀκτὲς. 'Εβαλε πλῆρη πρὸς τὰ νοτιανατολικά, κι' ὅστερ' ἀπὸ εἰκοσιτέσσερις ὥρες ἄφινε πίσω του τὸ νησί Ἀλμποράν.

Οἱ ταξιδιώτες μας ἀπολαμβάνουν τὸ γραφικὸ πανόραμα τῆς ἀφρικανικῆς ἀκτῆς—τὰ ὠρεῖα βουνὰ στὸ βάθος, τὰ ἰδιότροπα ἀκρογιάλια καὶ τις παράλιες πόλεις πού προβάλλουν ἀπὸ τὰ ὄρη πρὸς τὰ ὠρεῖα, πλαισιωμένες ἀπὸ ζωηρὲς πρασιναδὲς. Νὰ τὸ Ὅραν μὲ τὸ κάστρο του πάνω σ' ἑναν ψηλὸ κῶνο, νὰ καὶ τὸ Ἀλγέρι, χτισμένο ἀμφιθεατρικά, νὰ ἡ Σιόρα μέσα στοὺς μεγάλους βράχους τῆς, κι' ἡ Φιλιπούπολη, κι' ἡ Μπόννα... Τὴ ἐντύπωση νᾶκανε στὸ φίλο μας Ζιλῆ τὸ πρωτογνώριστο θέαμα ; Μήπως τοῦ θύμιζε τὸ Ράνση ἀνάμεσα Ντινάρ καὶ Ντινάν ; Πολὺ πιθανό. Τὸ βέβαιο εἶναι πὼς κοίταζε σιωπηλὸς καὶ συγκινημένος.

Σὲ λίγο, μακραίνοντας ἀπὸ τις ἀκτὲς τῆς Τύνιδος, ὁ «Στήρμαν» διευσθύνθηκε πρὸς τὸ ἀκρωτήρι Μπόν. Τὸ δειλινὸ τῆς 5 τοῦ Μάρτη τὰ ὠρεῖα τῆς Καρθαγένης διαγράφονταν μιὰ στιγμὴ στὸν καθαρὸ οὐρανὸ. Καὶ τὴ νύχτα, ἀφοῦ πέρασε τὸ ἀκρωτήρι, τὸ πλοῖο αὐλάκωνε τὸ ἀνατολικὸ ἐκεῖνο μέρος τοῦ Μεσογείου

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'—Σὸ καλό ! Καλὴ ἀντάμωση !

— Ξέρεις ὅμως, Λουδοβίκε, τοῦ εἶπα ὁ θεός μου λέει πὼς εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ κυνηγᾷ κανέναν τίγρεις.

— Μπᾶ, δὲ μὲ νοιάζει ! ἔκαμε ὁ Λουδοβίκος.

Καὶ πῆρε ἑνα ὕψος τόσο παλληκαρίσιο, πού σοῦ ἔκανε χαρὰ νὰ τὸν βλέπης.

— Μὰ εἶναι πολὺ μακριά, Λουδοβικάκη μου, ἡ χώρα τῶν τίγρεων. 'Ο θεός μου ἔκαμε ὁχτὼ μῆνες γιὰ νὰ πάῃ καὶ νὰ γυρίσῃ.

— Μπᾶ ! δὲ μὲ νοιάζει ! ξανάπε ὁ Λουδοβίκος.

— 'Επειτα, δὲν μπορεῖς νὰ πᾶς μὲ τὰ ρούχα πού φορεῖς. 'Εκεῖ κάνει πολλὴ ζέστη. Πρέπει νάχης κάσκα καὶ λινὴ φορεσιά, ἄσπρα ὅλα. Κι' εἶναι δύσκολο νὰ σοῦ κάμω.

'Ὅσσο μοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα : Παρακάλεσα τὴ νταντὰ μου νὰ ράψῃ μιὰ κυνηγετικὴ φορεσιά γιὰ τὸ Λουδοβίκο.

— Δὲν εἶναι τίποτα σπουδαῖο γιὰ σένα, τῆς εἶπα. Καὶ μόνο γιὰ μιὰ φορὰ. Δὲν θὰ πηγαῖν καθεμέρα νὰ κυνηγᾷ τίγρεις !

Πραγματικῶς, ἡ νταντὰ τοῦ ἔκαμε ἀμέσως μιὰ μπλούζα κι' ἑνα παν-

ταλόνι. Τὸ πανταλόνι εἶναι λιγάκι στενὸ κι' ὁ Λουδοβίκος δὲν μπορεῖ μ' αὐτὸ νὰ κάθεται, μὰ δὲν πειράζει : ὅταν κυνηγᾷ κανέναν, τὸ περισσότερο μένει ὀρθός.

Τἀπόγευμα πού βγήκαμε ἔξω, παρακάλεσα τὴ μαμὰ νὰ μοῦ ἀγοράσῃ μιὰ μικρὴ ἄσπρη κάσκα. Καὶ νὰ ὁ Λουδοβίκος ἔτοιμος. 'Η κάσκα τοῦ κρύβει ὅλος διόλου τὴν τρύπα τοῦ κεφαλιοῦ του καὶ τοῦ πᾶει ὠραῖα.

— Τώρα, εἶπα στὰ παιδιὰ, πρέπει νὰ τοῦ ετοιμάσουμε τὴ βαλίτσα του.

— Νὰ βοηθήσω κι' ἐγώ ! εἶπε ἀμέσως ἡ Ροζίνα.

— Κι' ἐγώ ! εἶπε ἡ Ραχήλ.

Ζήτησα τῆς μαμᾶς ἑνα χαρτινο κουτί ἀδειανό. Κάνει ὠραῖα γιὰ βαλίτσα. 'Εβαλα μέσα ἑνα δεύτερο τουφεκάκι, ἑνα κανονάκι κι' ἑνα σπαθί. 'Ετοῖς ὁ Λουδοβίκος θάχει ἀρκετὰ ὅπλα γιὰ νὰ ὑπερασπίζεται τὸν εαυτό του. Τοῦ ἔβαλα καὶ μιὰ μπουκαλίτσα μὲ ἄμυνία γιὰ τὰ τσιμπήματα τῶν κουνουπιῶν. Μπορεῖ νὰ βάξῃ ἀπ' αὐτὴν κι' ὅταν θὰ τὸν δαγκώνῃ κανένα φίδι. 'Ὅσο γέμισα τὸ κουτί μὲ πουνκάμισα, φανέλλες, μαντήλια, κάλτσες, σιγαρέττα, σοκολατίτσες καὶ καραμέλλες—γιατὶ μπορεῖ νὰ μὴν ὑπάρχουν στὴς 'Ινδίες κι' ὁ Λουδοβίκος μου τρελαίνεται γιὰ γλυκά.

'Ὀλη τὴν ὥρα πού κάναμε τίς ἐτοιμασίες, αὐτὸς γελοῦσε κατευχαριστημένος. Γελοῦσα κι' ἐγώ. Ἀλλὰ ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ φύγῃ—δηλαδὴ νὰ κλεισθῇ στὸ κουτί του γιὰ πολὺν ἴσως καιρὸ—μελαγχόλησα. Τί θλιβερό νὰ μὴ τὸν βλέπω ! χωριστὰ οἱ κίνδυνοι πού τὸν περιμέναν στ' ἄγρια δάση.

— Αφοῦ λυπάσαι, μὴ τὸν στείλῃς στὴς 'Ινδίες, μοῦ εἶπε ἡ νταντὰ.

— Ὄχι, τῆς ἀποκοιθήκα, πρέπει νὰ φύγῃ. Τὸ θέλει. Κι' ὁ μπαμπὰς λέει πὼς δὲν πρέπει νὰ ἐναντιώνεται κανέναν στὴς κλίσεις τῶν παιδιῶν. 'Ο

Λουδοβίκος μπορεί νά γίνη ἀργότερα ἕνας μεγάλος ἐξερευνητής. Καί ποῖος ἔχει τί χῶρες θάνακαλύψῃ!

Κί' ὁ Λουδοβίκος ἔφυγε μέ τὸ τουφέκι του στὸν ὄμο.

— Στὸ καλὸ! καλὴ ἀντάμωση! τοῦ φωνάζαμε καί τὸν ἀποχαιρετούσαμε μέ τὰ μαντήλια μας ὡς πού δὲν τὸν βλέπαμε πιά.

Κί' ἔπειτα κλάψαμε πικρά.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΚΙ' Ο ΦΤΩΧΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΤΗΝ ἡμέρα πού ἀναγγέλληκε ἀπὸ τὴ Σίφνο ὁ θάνατος τοῦ γηραιοῦ σιφναίου ποιητῆ καὶ ἀκαδημαϊκοῦ Ἀριστομένη Προδελέγγιου, δέχθηκα στὸ γραφεῖο μου τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς νέου πού ἐρχόταν νὰ μοῦ δείξῃ τὰ πρῶτα τοῦ ποιήματά. Ἦταν ἕνα φτωχὸ παιδί, πολὺ κακοντυμένο, χωρὶς γιαννά, χωρὶς γραβάτα, μ' ἕνα παλιὸ ξέθωρο ποὺ ὁ ὅς ἐρ ἀντὶ γιὰ γιλέκο—ἴσως, κί' ἀντὶ γιὰ πουκάμισο—σὰν ἀλήτης. Καί χλωμὸ τὸ καίμενο, λιπόσαρκο, ἀν καί γερό, σὰ νὰ εἶχε νὰ φάῃ μέρες... Μοῦ ἐξομολογήθηκε πῶς ἡ φτώχεια τὸν ἀνάγκασε νὰ διακόψῃ τις σπουδές του ἀπὸ τὴν τρίτη τοῦ Γυμνασίου καὶ νὰ γίνῃ ἐργάτης σὲ κάποιον ὑφαντουργεῖο. Ἐπαίρνε σαράντα δραχμὲς καὶ ἔργασιν ἡμέρα· μὰ μόλις τοῦ ἔφταναν γιὰ ψωμιτοῦρι, γιὰτὶ ἔπρεπε νὰ κρατῇ ὑποφερτὸ δωμάτιο γιὰ τὴν ἄλλη του ἐργασία, τὴ νυχτερινή—τὴ μελέτη, τὸ γράψιμο—καὶ νὰγοράζῃ κάθε τόσο βιβλία. Ἐτσι, μονάχος του, σὲ δυὸ χρόνια, εἶχε μάθει πολὺ περισσότερα πράγματα ἀπ' ὅσα σὲ σχολεῖο σὲ ὀχτῶ, καὶ φαινόταν διαβασμένος, μορφωμένος σὰν ἕνας καλὸς φοιτητὴς τῆς φιλολογίας. Ἀλλὰ καὶ τὰ ποιήματά πού μοῦ ἔδειξε τὰ βρήκα πάρα πολὺ εὐόωια πρῶτόλει, καὶ τὸν ἐνθάρρυνα νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ μελετᾷ καὶ νὰ γράφῃ, μέ τὴν πεποίθησιν πῶς κάτι θὰ ἔκανε μίαν ἡμέρα. Ἐφυγε κατευχαριστημένος. Κί' ἐγὼ, ἔχοντας ὅλη τὴν ὥρα σὲ νοῦ μου τὸν ποιητὴ πού πρὸ ὀλίγου εἶχα μάθει τὸ θάνατό του, συλλογίσθηκα πόσο διαφορετικὰ μπήκε στὴ ζωὴ κί' ἀρχισε τὸ στάδιό του ἐκεῖνος...

Γιατὶ ὁ Ἀριστομένης Προδελέγγιος δὲν ἐστάθηκε ποτὲ τοῦ φτωχοῦ. Γεννήθηκε στὴ Σίφνο ἀρχοντοπούλου κί' εἶχε γιὰ νὰ ζῇ, νὰ σπουδάζῃ, καὶ νὰ διασκεδάζῃ ἀκόμα, ὅσα ἤθελε. Ἦταν ντυμένος λαμπρά—μέ τὰ ὠραῖα του κόστούμια, τὰ ὠραῖα του καπέλλα, τὰ φωκὰ τῆς ὠρας, τις γραβάτες του, τὰ γάντια του—ἔκανε τὰ ταξίδια του μ' ὅλη τὴν ἀνεση,

ἔδωκε ἐδῶ τὸ Γυμνάσιο καὶ τὸ Πανεπιστήμιο, καὶ κατόπι πήγε γιὰ σπουδὲς στὴν Εὐρώπῃ ὅπου ἔμεινε χρόνια. Γυρίζοντας, παντρεύτηκε μίαν ἀρχοντοπούλα—κόρη τοῦ ὑπουργοῦ Σταύρου Βλάχου, ἀδελφὴ τοῦ περιφημοῦ λογίου Ἀγγέλου Βλάχου—ἔκαμε μίαν εὐτυχισμένη οἰκογένεια, βγήκε καὶ βουλευτής. Γρήγορα ἔμωσε ἄφρησε τὴν πολιτικὴν, γιὰτὶ ἡ κλίσιν του ἦταν πάντα ἡ ποίηση. Ἀπὸ μαθητὴς ἔγραφε λυρικά ποιήματα. Νεώτατος ἔβγαλε τὴν πρώτη του συλλογὴ. Ἀργότερα μετέφρασε τὸν «Φάουστ» τοῦ Γκαίτε καὶ τὸν «Ἀσολόχοντα» τοῦ Δέσσινγκ. Ἐγραψε καὶ δράματα καὶ τραγωδίες—τὴν «Ἐπιστροφὴ τοῦ Ἀσώτου», τὴν «Νικηφόρο Φωκά», τὴν «Ἰριγένεια», τὴν «Ρήγα Φεραῖο» πού παίχθηκε καὶ πέρου, τὴν 25 Μαρτίου, στὸ Βασιλικό. Ὅλοι σχεδὸν οἱ συγγραφεῖς γράφουν καὶ γιὰ δόξα καὶ γιὰ χρήμα. Ὁ πλούσιος Προδελέγγιος ἔγραφε μόνο γιὰ δόξα. Δὲν εἶχε ἀνάγκη. Ὅχι μόνο δὲν χρηματιζόταν ἀπὸ τὰ ἔργα του, παρ' ἀπεναντίας ἔδωκε γιὰ νὰ τὰ τυπώσῃ πολυτελέστατα καὶ νὰ χαρίζῃ πολλὰ ἀντίτυπα ἀπ' τὸ καθένα. Ἀπὸ τὰ θεάτρα δὲν ἔπαίρνε ποτὲ ποσοστὰ (οἱ συγγραφεῖς, ξέρετε, παίρνουν 10 τοῖς ἑκατὸ ἀπὸ τὴν εἰσπραξίν, καὶ περισσότερα κάποτε, κάθε φορὰ πού παίζεται ἔργο τους). Στὰ περιοδικὰ, οἱς ἐφημερίδας ἐδημοσίευε χάρισμα. Εἶναι ζήτημα τελοσπάντων ἀν εἶδε ποτὲ ἀπὸ ἔργο του πεντάρα. Δόξα ἔμωσε εἶδε πολλή. Οἱ σύγχρονοί του τὸν τιμοῦσαν σὰν ἕν' ἀπὸ τοὺς καλύτερους ποιητὲς. Ἀπὸ τοὺς πρῶτους-πρῶτους πήρε τὸ Ἀριστεῖο τῶν Γραμμάτων. Μόλις ἀνοιξε ἡ Ἀκαδημία, τὸν διόρισαν ἀκαδημαϊκός. Πέθανε, ὀδονταλέην χρονῶν, δοξασμένος. Οἱ Σίφνιοι, χωρὶς ἄλλο, θὰ τοῦ στήσουν τώρα μνημεῖο. Καὶ στὴν Ἀθήνα μίαν μέρα θὰ ἰδοῦμε ἴσως τὴν προτομή του κοντὰ στὶς προτομές τῶν συναδέλφων του καὶ ἀγαπημένων του φίλων, τοῦ Παράσχου, τοῦ Σουρή, τοῦ Πολέμη...

Πόσα θὰ τραβήξῃ, συλλογίσθηκα, τὸ φτωχὸ παιδί πού μ' ἐπισκέφθηκε κελὴν τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ φτάσῃ ἐκεῖ πού ἔφτασε ὁ Προδελέγγιος! Πόσες φορὲς ἀκόμα θὰ διαβάσῃ καὶ θὰ γράψῃ νησιτικό, γιὰ πόσον καιρὸ θὰ γυ-

ρίζῃ μ' ἕνα παλιὸ πουλόβερ, καὶ θὰ ναι ἀναγκασμένο νὰ ἐργάζεται σκληρὰ γιὰ νὰ ζῇ καὶ ν' ἀγοράζῃ βιβλία! Κάποια ἀνεση μπορεί νὰ γνωρίσῃ ἀργότερα. Πλούσιος ἔμωσε, νὰ τὰ ἔχῃ ὅλα, δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ. Κανένας φτωχὸς ποιητὴς δὲν ἐπλούτησε ποτὲ ἀπὸ τὰ ποιήματά του. Κί' οἱ γνωστότεροι, γιὰ νὰ ζοῦν ἀνθρωπινά, βρέθηκαν στὴν ἀνάγκη νὰ κάνουν καὶ μίαν ἄλλη ἐργασία, νὰ ἐπιδώξουν μίαν μικρὴν δημόσια θέσιν ἢ νὰ δημοσιογραφήσουν, ὅπως ὁ Παλαμάς πού ἦταν γραμματέας στὸ Πανεπιστήμιο καὶ συντάκτης σὲ μίαν ἐφημερίδα. Πολλοὶ δὲν κατορθώνουν οὔτε νὰ διοριστοῦν σὲ θέσιν, γιὰ νάχουν ὑστερα τοῦλάχιστο μίαν συνταξιοῦλα. Γράφουν ὅσο μπορούν, ἐκδίδουν, κάτι κερδίζουν ἀπὸ βιβλία, ἀπὸ θεατρικὰ ἔργα, καὶ κουτοσχοῦν. Ἀλλὰ ἔρχεται καιρός, πού δὲν μπορούν πιά νὰ ἐργάζονται. νὰ παράγουν. ἢ περνᾷ ἡ μόδα τους, ἢ τοὺς ἐκτοπίζουν νεώτεροι καὶ καλύτεροι. Καὶ τότε ἀρχίζει ἡ φτώχεια τῶν γηρατειῶν, δέκα φορὲς χειρότερη, σκληρότερη, θλιβερότερη ἀπὸ τὴ φτώχεια τῆς νιότης. Πόσες φορὲς δὲν εἶδαμε μεγάλους, δοξασμένους σὲν καιροὺς τοὺς ποιητὲς, νὰ πεινοῦν στὰ γεράματά τους καὶ νὰ πεθαίνουν στὴν ψάθα ἢ στὸ ἄθλιο κρεβάτι ἑνὸς ἀσύλου, ἑνὸς γηροκομείου! Ὁ Λαμαρτίνος, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ποιητὲς τῆς Γαλλίας, ἀφοῦ εἶδε δόξας καὶ δόξας, κατάντησε στὰ γεράματά του νὰ ζητιανεύῃ. Κί' ὁ Φώσκολος, ὁ ζακυνθινόταλός ποιητὴς, μίαν δόξα τῆς Ἰταλίας, πέθανε πάμπτωχος.

Μὲ πόση δυσκολία φτάνουν κάπου οἱ φτωχοὶ ποιητὲς, καὶ πόσο ἀβέδαιο εἶναι τὸ τέλος τους! Κί' ἀπεναντίας μὲ πόση εὐκολία ξεκινοῦν καὶ τρέχουν οἱ πλούσιοι—σὰν τὸν Προδελέγγιο, τὸ ἀρχοντοπούλου—καὶ μὲ πόση γαλήνη, μὲ πόση ἀφοβία μπορούν νὰ βλέπουν μπροστὰ τὰ ἐξασφαλισμένα τους γεράματά! Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! ἔτσι εἶν' ὁ κόσμος ἀπ' τὴν ἀρχὴν τοῦ ὧς σήμερα. Οἱ ποιητὲς γεννιοῦνται κί' ἄλλοι, φυσικά, γεννιοῦνται πλούσιοι, ἄλλοι φτωχοί. Ὡς σήμερα... Τί θὰ γίνεταί αὐριο δὲν ξέρω. Γιατὶ μπορεί νάρθῃ κί' ἡμέρα πού κάθε ἀνθρώπος πού γεννιέται νὰ εἶναι ἐξασφαλισμένος γιὰ ὅλη του τὴν ζωὴ, καὶ νὰ μὴν ὑπάρχουν πιά, ἀν ὅχι φτωχοὶ καὶ πλούσιοι—πού αὐτὸ μοῦ φαίνεται ἀδύνατο—τουλάχιστο παιδιὰ πού νὰ μὴν ἔχουν ἐξαρχῆς τὸ ψωμί τους, τὸ ρούχο τους, τὴ στέγη τους, τὸ σχολεῖο τους, τὸ βιβλίο τους...

Σὰς ἀσπάξομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Τούτη τὴ φορὰ τὰ «Νέα ἀπ' ὅλο τὸν Κόσμο» εἶναι «Νέα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα» καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Γιατὶ μίαν καὶ εἶχαμε στὸν τόπο μας μίαν ἀπὸ τις πρὸ ἐνδιαφέροντες καὶ πρωτότυπες Ἐκθέσεις πού μπορεί νὰ παρουσιαστοῦν, καὶ μάλιστα μίαν Ἐκθεσὴ πού ἀφορᾷ εἰδικὰ τὸ παιδί, θὰ ἦταν κάπως περίεργο νὰ πᾶμε νὰ ψάχνουμε στὴν Αὐστραλία μὲ τί νὰ γεμίσομε τὴ Σελίδα αὐτήν.

Ἐτσι δὲν νομίζετε καὶ σεις;

Λοιπὸν τώρα καὶ δυὸ-τρεις ἐβδομάδες, ἕνα πρῶτὸ πού ἔδωκα ἀπὸ τὸ σπῆτι, ἀντίκρυσαν μπροστὰ μου ἕνα τοῖχο δλόκληρο, σκεπασμένο ἀπὸ πάνω ὡς κάτω μὲ φωτογραφίες παιδιῶν, κεφαλάρια, κεφαλάρια, ὅλο κεφαλάρια, ἄλλα μικρὰ καὶ ἄλλα πρὸ μεγάλα, ἄλλα κλαψίρικα καὶ ἄλλα γελαστά.

— Καλὲ τί εἶναι τοῦτο ἐδῶ! σκέφτηκα. Μπᾶς καὶ εἶναι οἱ φωτογραφίες ἀπὸ τις δώδεκα ἀδελφές μου; Ἡ μήπως ἀρχισαν τώρα νὰ τοιχοκολλοῦν καὶ στοὺς δρόμους τις «Εἰκόνες παιδιῶν ἐκ τοῦ φυσικοῦ» κατὰ μίμησιν τῆς «Διαπλάσεως»;

Ὅπως δὴποτε πῆγα κοντότερα καὶ τότε εἶδα πῶς κάτω ἀπὸ τις φωτογραφίες ἦταν κολλημένες κάτι στενὲς ταινίες μὲ τὰ γράμματα: «Βαλκανικὴ Ἐκθεσις Παιδιοῦ, 5—20 Ἀπριλίου». Καὶ ἔτσι κατάλαβα πῶς τὰ κεφαλάρια δὲν ἦταν παρὰ μίαν ὠραία καὶ πετυχημένη ρεκλάμα γιὰ νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου.

Γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθειαν, εἶχα τὴν πρόθεσιν νὰ ἐπισκεφθῶ μόνος μου τὴν Ἐκθεσὴ, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὴν περιεργασθῶ μὲ πρὸ ἡσυχία καὶ πρὸ ἀνεση. Μὰ δταν ἔχῃ κανένας ἀδελφός, καὶ μάλιστα δώδεκα, δὲν εἶναι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἐτσι ἡ κυρία Διάπλασις μοῦ ἐπέβαλε νὰ πάρω μαζί μου καὶ τὴν Ἀγάπην, τὴν Ἑλπίδα καὶ τὴν Πίστην καὶ τις ἄλλες ἐννιά—ἀν τις ἀνέφερα ὅλες μὲ τὰ ὀνόματά τους θὰ γέμιζαν τὴ μισὴ σελίδα—γιὰ νὰ ἰδοῦν κί' αὐτὲς τί ἐργασία γίνεται γιὰ τὸ παιδί καὶ σὰν μητέρες αὐριανὲς νὰ πάρουν τὰ διδάγματα πού πρέπει, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν κυρά-Μάρθαν «γιὰ νὰ παρατηρήσῃ τί ἐξέλιξιν ἔχει πάρει ἡ μέριμνα γιὰ τὸ παιδί ἀπὸ τότε πού ἦταν αὐτὴ νέα, καὶ νὰ κἀνῃ τὴ σύγκρισιν τῆς δικτῆς τῆς ἐποχῆς μὲ τὴ σημερινή».

Συνοδευμένος λοιπὸν ἀπὸ τὴν πολυπληθὴ μου οἰκογένειαν, πῆρα τὸ Λεωφορεῖο καὶ βγήκα στὸ Ζάππειο καὶ ἀπ' ἐκεῖ τραβήξαμε κατὰ τὴν Ἐκθεσὴ πού βρίσκεται στὸν ἐξώστη τοῦ περιστυλίου τοῦ Ζαππείου Μεγάρου.

Μόλις ἀνεβαίνεις τὴ σκάλα τῆς εἰσόδου, ἀντικρύζεις πάλι μπροστὰ σου τις χαριτωμένες ἐκείνες φωτογραφίες τῶν μπεμπέδων πού ἔχουν τοιχοκολλήσῃ καὶ στοὺς δρόμους. Οἱ ἀδελφές μου στάθηκαν κί' ἔκαναν κριτική. «Ἐμένα μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ μικρούλα μὲ τὰ κατσαρά μαλλιά καὶ

τὸν φιδόγκο στὴν κορφή» ἔλεγε ἡ Ἑλπίς. «Ἐμένα μ' ἀρέσει καλύτερα αὐτὸς ὁ μπεμπέκος μὲ τὰ δυὸ δοντάκια», ἔλεγε ἡ Ἀγάπη. «Καλὲ, κοιτάξτε αὐτὸ τὸ μωρὸ πού κλαίει!» φώναζε ἡ Κική.

Ἐγὼ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα παρατηροῦσα τις διαφορὰς πινακίδες πού κρέμουνταν στοὺς τοίχους μὲ διαφορὰς εἰκονογραφημένες ὁδηγίες γιὰ τις μητέρες. Κάθε πότε πρέπει νὰ τρέφεται τὸ μωρὸ, ποῖες εἶναι οἱ κατάλληλες τροφές, πῶς καὶ πῶς πρέπει νὰ παίζῃ τὰ παιδιὰ κτλ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Ἀς εἶναι ψεύτικος ὁ Μπόμπης μου, ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ!

Τέλος πάντων, καμμιὰ φορά φτάσαμε ἐπάνω. Καί ἐκεῖ στὸν προθάλαμο ἀντικρύσαμε δυὸ ἐνδιαφέροντα θεάματα, πού ἔκαναν τὴν παρέα μας νὰ χωριστῇ σὲ δυό. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, ἦταν ἐκτεθειμένα διάφορα παιδικὰ παιχνίδια τῆς ἑλληνικῆς βιομηχανίας, κολλέες, καρροτσάκια, γαϊδαρέλοι, βλάχοι μὲ τίς βεδούρες τους καὶ τίς γκλίτσες τους. Ἐκεῖ φυσικὰ ἐτρεξε ὅλο τὸ τσοῦρμιο τῶν νεωτέρων μου ἀδελφῶν. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἦταν «Ἡ μητέρα καὶ τὸ παιδί στὴν ἀρχαιότητα» καὶ «Ἡ μητέρα καὶ τὸ παιδί στὸ Βυζάντιον» καὶ ἐκεῖ ἐπήγαμε ἐμεῖς, οἱ σοφιοί.

Στὸ πρῶτο τμήμα ἦταν τὸ γνωστὸ ἀνάγλυφο τοῦ Τριπτολέμου πού τοῦ δίνει ἡ Δήμητρα τὸν στήθος. Ἐγὼ ἰδεῖ ἀπειρες φορές αὐτὸ τὸ ἀριστούργημα καὶ ὅμως καὶ πάλι δὲν μπόρεσα νὰ μὴ θαυμάσω τὸ χαριτωμένο λυγρὸ παλληκαράκι, πού σγκιώνει τὰ μᾶτια του πρὸς τὴ θεά, περιμένοντας τὸ δῶρο πού θὰ γίνη ἡ εὐλογία τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἰστέρα ἐρχόταν τὸ ἀγαλμα τοῦ Σαυροκτόνου καὶ τελευταῖα τὸ ἀγαλμα ἀπὸ ἓνα πολὺ μικρὸ παιδάκι, σκεπασμένο μὲ μιὰ πελερινίτσα μὲ κουκούλα, πού κρατᾷ μὲ τὰ δυὸ χεράκια του ἓνα σκύλο. Κι' ἦταν τὸ ἔργο αὐτὸ τόσο ὁμορφο καὶ τόσο ζωντανό, πού μποροῦσε κανεὶς νὰ νομίσει πὼς εἶναι τὸ πορτραῖτο ἀπὸ ἓνα παιδάκι σημερινό καὶ ὄχι ἀπὸ ἓνα παιδί πού ἔζησε τώρα καὶ δυὸ χιλιάδες χρόνια.

Πλάι στὰ γλυπτά αὐτὰ βρίσκονταν φωτογραφίες ἀπὸ ὅλες σχεδὸν τίς Βυζαντινὲς Παναγιές μὲ τὸ Βρέφος, στίς πύλινες καὶ παθητικὲς στάσεις.

Ἡ μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἡ προστάτρια κάθε μητέρας, κρατᾷ τὴν ἀγκαλιά της, μωρουδάκι ἀκόμη, ἐκείνον πού εἶπε: «Ἀφετε τὰ παιδιὰ ἐλθεῖν πρὸς με».

Τὸ πρῶτο πού μᾶς υποδέχεται μὲ τις μπαίνουμε στὴν Ἐκθεση, εἶναι ἡ φωτογραφία τοῦ Βασιλέως μας, τοποθετημένη ἀνάμεσα στίς δυὸ ὁργανώσεις πού σφυρηλατοῦν τίς ψυχὲς καὶ τὰ σῶματα τῶν αὐριανῶν ὑπηκόων του: τῶν Προσκόπων καὶ τῶν Ὀδηγῶν. Νὰ σὰς μιλῶ γιὰ τοὺς Προσκόπους; Τοὺς ξέρετε ἴσως καὶ καλύτερα ἀπὸ μένα, γιατί πολλοὶ θὰ εἴσθε Πρόσκοποι. Ἐκεῖνο πού θαυμάσαμε στὸ περίπτερό τους, ἦταν τὰ διάφορα μετὰλλια καὶ παρὰσημά πού ἔχουν ἀπονεμηθῇ κατὰ τοὺς πολέμους ὅτῳ Σῶμα Ἑλληνικῶν Προσκόπων καὶ ἓνα χάρτη τῆς Ἑλλάδος πού δείχνει μὲ διάφορα σημάδια, τὴν καταπλη-

κτικὴ διάδοση τοῦ Προσκοπισμοῦ σ' ὅλες τίς ἑλληνικὲς ἐπαρχίες, ἀπὸ τὰ σύνορα ὡς τὸ Ταίναρο. Ἀκόμη ἐμεῖς, νὰ ἐκθαμβώσῃ, κι' ἂν ἦμουν μικρότερος θὰ ἔμενα ἀκόμη ἐκθαμβώτερος, μπροστὰ σ' ἓνα πελώριο κότερο, παρὰ τρίχα μεγάλο σὰν ἀληθινό, ἀλλὰ μὲ ὅλα τὰ ἐξαρτήματα τοῦ ἀληθινοῦ, πού, ὅπως λέει ἡ σχετικὴ πινακίδα, τὸ κατασκευάσαν μόνοι τους οἱ Πρόσκοποι τῆς 3ης Ὀμάδος Ναυτοπροσκόπων Ἀθηνῶν.

Ἀπὸ τίς Ὀδηγούς δὲν μποροῦμε νὰ φύγουμε τόσο γρήγορα, γιατί στὸ περίπτερό τους βρίσκονται καὶ δυὸ Προσκοπίνες, σωστὲς Ἑλληνοπούλες κοιτισσοφοροῦσες, πού θέλουν μὲ κάθε τρόπο καὶ μὲ μεγάλη εὐφράδεια νὰ μᾶς ἀναπτύξουν τὸ ἔργο τους καὶ τὴ δράση τους. Γιατί οἱ Ἑλληνίδες Ὀδηγοὶ μόλις τὸ 1932 ἱδρύθηκαν, καὶ ὅμως μέσα σ' αὐτὰ τὰ λίγα χρόνια ἔχουν κάνει μεγάλη ἐργασία, ταξίδια στὴν Αἴγυπτο, κατασκηνώσεις, ἐκδρομές. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ἐνθουσιαστοῦν οἱ τέτοια σημεῖα οἱ μικρότερες ἀδελφές μου, ὥστε ἀποφάσισαν, αὐριο κιάλας, νὰ πᾶνε νὰ γραφοῦν στὸ Σῶμα τῶν Ὀδηγῶν, καὶ ἔχουμε νὰ φωνίζουμε ποδιές καὶ κορδένια καὶ καπέλλα.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ κυρά-Μάρθα εἶχε προχωρήσει καὶ εἶχε σταθεῖ μπρὸς στὸ περίπτερο τῆς Σχολῆς Ἀπορῶν Παιδῶν τοῦ Παρνασσοῦ.

— Ἐρεῖς τί ἦταν αὐτὴ τὴν ἐποχὴ μου; μοῦ λέει. Ἐνα νυκτερινὸ Σχολεῖο πού λειτουργοῦσε σὲ μιὰ αἴθουσα τοῦ «Παρνασσοῦ» γιὰ τὰ λίγα λουστράκια τῆς τότε Ἀθήνας. Καὶ τώρα γιὰ κοίταξε: «Ἐχει ἓνα πελώριο μέγαρο μὲ λουτρά γιὰ τὰ παιδιά, μὲ ἀποδυτήρια, μὲ βιβλιοθήκες, μὲ τάξεις εὐάερες κι' εὐρύχωρες, μὲ ὑπνωτήρια γιὰ τὰ παιδάκια πού δὲν ἔχουν πού νὰ κοιμηθοῦν. Μπράβο στὸν Παρνασσό. Οὕτε πλουσιόπαιδα δὲν ἔχουν τέτοιο σχολεῖο.

— Ἀμ μήπως πᾶει πίσω κι' ἡ Παπαστράτειος Σχολή, εἶπα ἐγὼ κοιτάζοντας τὸ διπλὰνὸ περίπτερο. Ἐδῶ τὰ παιδιά δὲν μαθαίνουν μόνο γράμματα, ἀλλὰ καὶ τέχνη. Κοίταξε αὐτὲς τίς μικρογραφίες τῶν ἐπίπλων πού κατασκευάζουν στὸ τμήμα τῆς ἐπιπλοποιίας. Κοίταξε αὐτὸ τὸ γραφεῖο, δὲν εἶναι ἀριστούργημα;

— Ἀμ καὶ τὰ παιχνίδια; εἶπε ἡ Κική.

— Ἀμ καὶ τὰ ἐμπριμέ ὑφάσματα; εἶπε ἡ Ἐλπίς.

— Ἐδῶ, ἐδῶ νὰ ῥηθῇτε! φώναξε ἡ Ἀγάπη ἀπὸ πάρα-πέρα.

Στεκόταν μπρὸς στὸ περίπτερο τοῦ Μπενακείου Ἀσύλου Κηφισιάς.

— Τί εἶναι αὐτό; ρώτησε ἡ κυρά-Μάρθα.

— Εἶναι, τῆς ἐξήγησε ἡ Ἀγάπη, ἓνα Ἀσυλο πού τὸ ἱδρύσε ὁ Μπενάκης, γιὰ νὰ πηγαίνουν οἱ φτωχοὶς μητέρες—πού ἐργάζονται ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τους—τὰ μικρὰ παιδάκια τους καὶ νὰ τὰ ἀφήνουν ἐκεῖ ὅλη τὴν ἡμέρα. Τὸ βράδυ πηγαίνουν καὶ τὰ παίρνουν καὶ δὲν ἔχουν παρὰ νὰ τὰ βάλουν στὸ κρεββατάκι τους νὰ κοιμηθοῦν.

— Καὶ τί ὠραία πού περνοῦν, ἔκανε ἡ κυρά Μάρθα, κοιτάζοντας τίς φωτογραφίες. Κοίταξε τὰ ἐδῶ πού τρῶνε, καθισμένα στὰ τραπεζάκια τους. Κοίταξε τὰ ἐκεῖ πού παίζουν. Χαρῶ τα!

— Μὴ νομίζεις ὅμως πὼς μόνο γιὰ τὰ μωρὰ παιδάκια γίνεται φροντίδα, κυρά-Μάρθα μου, εἶπα ἐγὼ. Ἐλα ἐδῶ νὰ ἰδῇς τὸ Σπίτι τοῦ Κοριττοῦ, πού προσφέρει ἄσυλο καὶ προστατεῖ τὰ ἐργαζόμενα κορίτσια καὶ τοὺς δίνει τροφή καὶ κατοικία καὶ μόρφωση. Κοίταξε τὰ ὠραία ἐρχόμενα πού κάνουν τὰ κορίτσια πού ἐργάζονται ἐκεῖ μέσα. Κοίταξε τὰ διακοσμητικὰ σχέδιά τους.

— Ποῦ τέτοια πράγματα στὸν καιρό μου, ἔκανε ἡ κυρά-Μάρθα κουνώντας τὸ κεφάλι της. Τότε ἓνα κορίτσι, γιὰ νὰ δουλέψῃ, ἔπρεπε νὰ μπηῇ σὲ σπίτι. Καὶ δὲν μάθαινε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν τέχνη της. Ἡ ράφτρα μόνο ραπτική, ἡ κεντήστρα μόνο κέντημα. Ἄν ἤξερε δυὸ-τρία κολυβογραμματαῖα πᾶει καλά. Εἰδεμὴ καὶ κακοπέραση εἶχε, καὶ ξενύχτια μὲ τὸ λυχνάρι, κι' ἔμενε ὁλότρεμα τοῦ ὄλο. Ἀχ, παιδιὰ μου, δὲν ξέρετε τί ἔχετε.

— Ντάγκα-ντάν, ντάγκα-ντάν, ντάγκα-ντάν.

Καλὲ τί εἶναι; Τὸ κουδούνι; Πότε πέρασε ἡ ὥρα; Κι' ἐμεῖς δὲν ἔχουμε ἰδεῖ οὔτε τὴν μισή! Ἐκθεση! Ἐ, δὲν πειράζει. Ἐναρχόμαστε αὐριο. Καὶ μὲ ὅλο τὸ τσοῦρμιο πάλι. Κι' ἐμεῖς, ἀγαπητὰ μου Διαπλάσσυλα, τὰ ξαναλέμε τὴν ἐρχομένη ἐβδομάδα.

Ο ΑΝΑΝΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΑΠΡΙΛΗΣ

Εἶν' ὁ πρῶτος φῶς τῶν παιδιῶν
κι' ὁ καλὸς γονιὸς τῶν λουλουδιῶν.

Μὲ τὸ μαγεμένο μου ραβδί
κάνω κι' ὅλη ἡ πλάση τρυφουδεῖ.

Τῆς φλογέρας δάσκαλος γλυκός,
τῶν πουλιῶν ὁ ἀρχιμὸς σικός...

ΤΕΛΟΣ ἌΓΡΑΞ

(Ἡ ἀναδημοσίευση ἀπαγορεύεται)

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN WEBSTER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἰσως μείνει μόνο μιὰ βδομάδα, ἴσως καὶ δύο, ἴσως καὶ τρεῖς. Θὰ ἰδῇ καὶ θὰ ἀποφασίσῃ, ὅταν ἔρθῃ πιά ἐδῶ.

Εἶναι γιὰ νὰ χάνῃ κανεὶς τὸ μυαλό του σὲ τί ἀνεμοζάλη ζοῦμε. Ὀλόκληρο τὸ σπίτι σφουγγαρίστηκε καὶ καθαρίστηκε ἀπὸ τὰ κεραμίδια ὡς τὸ ὑπόγειο. Βάλαμε ὅλες τίς κουρτίνες καὶ ὅλα τὰ ντύματα ἀπὸ τίς πολυ-

Γκρόνερ, δὲν θὰ εἶχατε ποτέ σας κανένα φέδρο μὴν τυχόν καὶ μοῦ συμβῇ κανένα δυστύχημα.

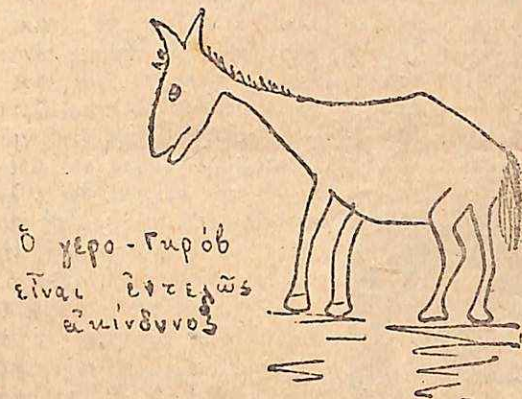
Μὲ τὸ χέρι στὴν καρδιά, ἔχε γειά! Γιούνη

Γ. Γ'. Ὁρατο δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ τέλος; Τὸ πῆρα ἀπὸ ἓνα ἀπὸ τὰ γράμματα τοῦ Στήθεσον.

Σάββατο

Καὶ πάλι καλημέρα. Δὲν ἔκλεισα χιτὲς τὸ γράμμα μου γιατί δὲν ἤρθε ὁ ταχυδρόμος κι' ἔτσι μπορῶ νὰ προσθέσω σήμερα δυὸ λόγια ἀκόμη. Δὲν φεύγει ἀπ' ἐδῶ ταχυδρομεῖο παρὰ μονάχα μιὰ φορά τὴν ἡμέρα, κάθε μεσημέρι. Οἱ ἀγροτικοὶ διανομεῖς εἶναι σωτηρία γιὰ τοὺς κτηματίες. Ὁ δικός μας ὁ διανομεὺς δὲν μοιράζει μοναχὰ τὰ γράμματα, ἀλλὰ μᾶς κάνει γιὰ λογαριασμό μας καὶ φῶνα στὴ χώρα, ὅ,τι τοῦ ποῦμε, παίρνοντας πέντε σέντες γιὰ κάθε παραγγελία. Χιτὲς μοῦ ἔφερε κορδένια γιὰ τὰ παπούσια μου, ἓνα βαζάκι κόλ-κρέμ (τσουρούφλησα ἐλεεινὰ τὴ μύτη μου προτοῦ νὰ ἀγοράσω τὴ μεγάλη ψάθα), ἓνα μπουκάλι βερνίκι καὶ τρεῖς πηγὲς μεταξωτῆ κορδέλλα. Καὶ γιὰ τὸν κόπο τοῦ δὲν μοῦ γύρεψε παρὰ μονάχα δέκα σέντες. Αὐτὴ ὅμως ἦταν μιὰ ἐντελὴς ἐξαρετικὴ τιμή, πού μοῦ ἔκανε γιὰ χάρη μου, ἐπειδὴ τοῦ ἔδωσα τόσες πολλὲς παραγγελίες μαζί. Ἀπ' αὐτὸν ἀκόμη μαθαίνουμε καὶ ὅλα τὰ νέα τῆς οἰκουμένης. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κτηματίες εἶναι γραμμένοι συνδρομηταὶ σὲ διάφορες ἐφημερίδες κι' αὐτοὶ σὲ δρόμο ἀνοίγει τίς ἐφημερίδες καὶ τίς διαβάζει καὶ ὅποτε-ρα λέει ὅλα τὰ νέα σὲ αὐτοὺς πού δὲν εἶναι συνδρομηταί. Ἐτσι, ἂν αἱ Ἦνωμένοι Πολιτεῖαι κηρύξουν τὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς Ἰαπωνίας, ἡ ἐὰν δολαφονηθῇ ὁ Πρόεδρος, ἡ ἐὰν ὁ Ροκφέλλερ κἀνὴ δωρεὰ ἓνός ἑκατομμυρίου δολλαρίων στὸ Ἀσυλον Τζῶν Γκρίερ, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μπῇτε στὸν κόπο γιὰ νὰ μοῦ τὰ γράψετε: ἢ τὰ μάθω ἔτσι κι' ἄλλοιως.

Δὲν ἔχουμε ἀκόμη καμ-

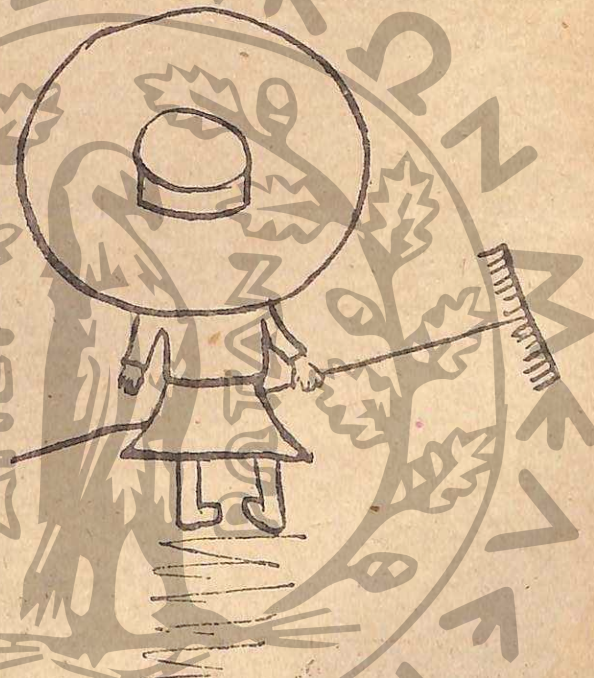

θρόνες στὴ μπουγάδα. Σήμερα τὸ πρωὶ θὰ κατεβῶ μὲ τὴ σούστα στοὺς Κόρνερς γιὰ ν' ἀγοράσω κινουόργια ψάθα γιὰ τὴν εἴσοδο καὶ δυὸ κουτιά παρκετίνη γιὰ τὸν προθάλαμο καὶ γιὰ τίς σκάλες. Παραγγέλλω στὴν κυρά Ντιὼντ νὰ ἔρθῃ αὐριο τὸ πρωὶ γιὰ νὰ πλύνῃ τὰ τζάμια. (Στὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη πού βρισκόμαστε τούτη τὴ στιγμή, ἔδωλαμε κατὰ μέρος ὅλες τίς ὑποψίες μας γιὰ τὸ γουρουνάκι).

Ἰσως τώρα νὰ σκεφθῇτε, βλέποντας τὴν δραστηριότητά πού μᾶς ἔπιασε, ὅτι τὸ σπίτι πολὺ δὲν θὰ ἦταν καὶ τόσο καθαρὸ. Καὶ ὅμως σὰς βεβαιώνω πὼς ἦταν πεντακάθαρο. Ὅ,τι δῆποτε ἄλλο μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ γιὰ τὴν κυρία Σέμπλ, πὼς δὲν εἶναι ὅμως νοικοκυρὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν κατηγορήσῃ.

Δὲν βρίσκετε, ἀγαπητέ μου Μπαρμπα Μικροπόδη, πὼς ὁ μάστερ Τζέρβης δείχνει ἓναν ἀνδροπρεπέστατο ἐγωϊσμό; Δὲν μᾶς κάνει καθόλου λόγο πότε θάρθῃ καὶ ἂν θὰ ξεπροβάλλῃ μπροστὰ μᾶς σήμερα ἢ ὕστερα ἀπὸ δυὸ βδομάδες. Ὡσπου νὰ ἔρθῃ, θὰ ζοῦμε σὲ μιὰ ἀκατάπαυτη ἀνησυχία—καὶ ἂν ἀργήσῃ νὰ καταφθάσῃ, θὰ χρειαστῇ νὰ ξανακάνουμε ὅλο τὸ καθάρισμα τοῦ σπιτιοῦ ἀπὸ μιὰς ἀρχῆς.

Ὁ Ἀμασὶ μὲ περιμένει κάτω μὲ τὴ σούστα ὅπου ἔχει ζέψει τὸν γέρο Γκρόνερ. Ὀδηγῶ μόνη μου τὸ ἀμαξάκι, ἀλλὰ ἂν βλέπατε τὸν γέρο-

Ἰδοὺ τὸ τελευταῖο μου πορτραῖτο μὲ τὸ καινούργιο μου καπέλλο. (Σελ. 222, στ. β')

λειψη από κοινωνικές σχέσεις. Ύστερα όμως από τα δυο χρόνια που πέρασα στο όμιλητικότατο Κολλέγιο, μου λείπει πολύ το να μην έχω κοντά μου ένα γνωστό ή ένα φίλο. Και θα χαρώ εξαιρετικά να ιδώ κάποιον που να μιλά τη γλώσσα μου.

Νομίζω πως τώρα τέλειωσα στάλθηκε. Δεν μου έρχεται τίποτε άλλο στο νου για την ώρα. Την επόμενη φορά θα προσπαθήσω να σάς γράψω ένα μεγαλύτερο γράμμα.

Πάντα δική σας
Γιούνη

Υ. Γ. Τα λαχανικά δεν πήγαν καλά φέτος. Έκανε τόση ξηρασία στην αρχή του καλοκαιριού.

25 Αυγούστου

• Δοιπόν, αγαπητέ μου Μπαρμπα-Μακροπόδη, ήρθε ο μάστερ Τζέρβης. Και τί ώρα! Που περνούμε! Δηλαδή, έχω περνάω περίφημα και φαντάζομαι πως κι' αυτός δεν πάει πίσω—είναι κιόλας δέκα μέρες που βρίσκεται εδώ και δεν δείχνει να έχει κανένα σκοπό για να φύγει. Ωστόσο, ο τρόπος που τον κανακεύει η κυρία Σέμπλ κατατάζει σ' αλλήθεια σκανδαλώδης. Εάν τον χάζιδε, έτσι και όταν ήταν μωρό, δεν μπορού να καταλάβω πώς κατώρθωσε να ξελιχθίσει ένα τόσο καλόν άνθρωπο. Εκείνος κι' εγώ τρώμε σ' ένα μικρό τραπέζι έξω στη βεράντα και καμιά φορά κάτω απ' τα δέντρα—όταν κάνει πολύ κρύο ή βρέχει—μέσα στην καλή τραπεζαρία. Ο κύριος Τζέρβης διαλέγει το μέρος που του κάνει κέφι να γευματίσει και η Κάρη τρέχει από πίσω του με το τραπέζι. Ύστερα, αν αυτό της έχει κάνει πολύ κόπο και αν έχει κουδάλήσει πολύ μακριά τα πιάτα, τότε της βάζει ένα δολλάριο από κάτω από την ζαχαριέρα.

Είναι ένας άνθρωπος εξαιρετικά ευχάριστος στην συντροφιά του, μβλο που εκ πρώτης όψεως δεν κάνει τέτοια εντύπωση. Μόλις τον πρωτοαντικρύσεις σου φαίνεται σαν βέρος Πέντελτον, κι' όμως δεν έχει τίποτε από την οικογένειά του. Είναι τόσο απλός και απροσποίητος και συμπαθητικός, όσο μπορεί να γίνει. Αυτός είναι ένας κάπως περίεργος τρόπος για να περιγράψω κανείς έναν άντρα, μ' αυτό τόσο είναι σύμφωνος με την αλήθεια. Με τους κτηματίες εδώ ένα γύρω είναι πάρα πολύ ευγενικός, τους φέρεται μ' ένα τρόπο τόσο φιλοφρονητικό, που τους αποπλίζει. Στην αρχή ήταν κάπως επιφυλακτικοί μαζί του. Δεν τους έφερε το ντύ-

σιμό του. Και πρέπει να παραδεχθώ πως το ντύσιμό του είναι κάπως παράξενο. Φορεί πανταλόνια γκόλφ και σακκάκια με πιέτες, και άσπρα φανελλένια πουκάμισα, και κοστούμια ιππασίας με φουσκωτά παντελόνια. Όποτε κατέβει ντυμένος με τίποτε καινούργιο, ή κυρία Σέμπλ λαμποκο-

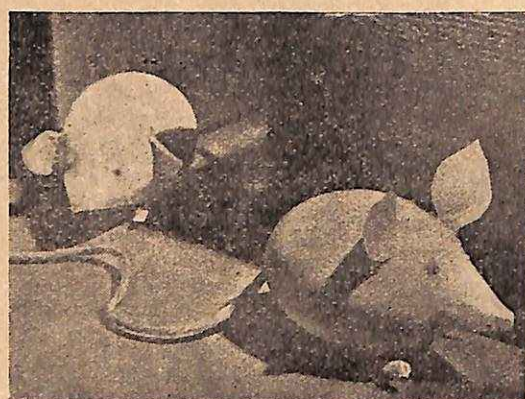
πώντας από ευχαρίστηση, τον καμάρώνει απ' όλες τις μεριές, και του λέει να προσέξει που θα καθήσει για να μην τυχόν και λερωθεί ή τσαλακωθεί. Αυτό τον ενοχλεί υπερβολικά και όλη την ώρα της λέει:

(Ακολουθεί)

Μετάφρασις Α. Δ. και Γ. Τ.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Καλέ τί άστειά που είναι αυτά τα γουρουνάκια γύρω από τη μαντρίτσα τους! Και τα ποντικάκια που βγαίνουν απ' την τρύπα, ε, τί φόβο που θάκαναν σε καμιά φοβητσιάρα! Μά τί είναι άραγε; Αληθινά; Α, μπά! Όχι βέβαια! Παχνίδια λοιπόν; Ούτε το ένα, ούτε το άλλο. Απλούστατα είναι αυτά του Πάσχα μασκα-

ρεμένα. Και με λίγη υπομονή κι' επιδεξιότητα μπορείτε να τα κατασκευάσετε και μόνοι σας. Δεν χρειάζεται παρά λίγο χοντρό άσπρο χαρτί και λίγη αλευρόκολλα.

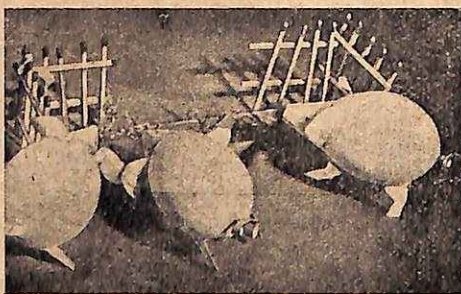
Για να κατασκευάσετε τα κοντικάκια, κάνετε ένα χωνί με λευκό χαρτί, το κανονίζετε έτσι ώστε να έρχεται στην ίδια γραμμή με την κλίση του αυγού και κατόπιν το κολλάτε με προσοχή επάνω στο αυγό, προς τη μυτερή άκρη του. Στη στρογγυλή άκρη του αυγού κολλάτε μια χοντρή λευκή μάλλινη κλωστή. Κατόπιν μ' ένα μαυρό μολύδι ή μ' ένα πινέλο, ζωγραφίζετε τα ματάκια των ποντικών και τα ζώακια σας είναι έτοιμα. (Εικόνα 1).

Κατά τον ίδιο τρόπο γίνονται και τα γουρουνάκια. Επειδή όμως αυτόν ή μουσουδίτσα τους είναι πατικωμένα, για να την πετύχετε κάνετε το χωνί κατ' αυτόν τον τρόπο:

Κόβετε ένα κύκλο από το άσπρο σας χαρτί. Κατόπιν στη μέση του

κύκλου πατάτε ένα μολύδι, έτσι ώστε να σχηματισθή ένας δεύτερος μικρός κύκλος. Μετά, γύρω από τον μικρόν αυτόν κύκλο, αρχίζετε να τσακίζετε το χαρτί ακριβώς όπως είναι τσακισμένες οι χάρτινες φορμίτσες όπου βάζουν τα πιτ-φούρ. Δοκιμάζετε στο αυγό τη μουσουδίτσα του, για να ιδείτε πόσο ακριβώς πλατείει—πρέπει να γίνει, και κατόπιν κολλάτε με την κόλλα όλες τις πιέτες και κολλάτε και τη μουσουδίτσα επάνω σταυρό. Τα ποδαράκια του γουρουνιού γίνονται από κατόνι, για να μπορούν να κρατήσουν το βάρος του αυγού. Κόβετε μια ίσια στενή λουρίδα κατόνι, την τσακίζετε σε δυο άκρες, για να σχηματίσει τα ποδαράκια, και το μεσαίο τμήμα το κολλάτε κάτω από την κοιλίτσα του γουρουνιού. Το ίδιο κάνετε και για τα μπροστινά πόδια. Όσο για την

ουρίτσα, για να γίνει στριφτή, κόβετε μια στενή λουρίδα χαρτί και την τυλίγετε ελικοειδώς γύρω από ένα φιλό μολύβι ή μια χοντρή βελόνα του πλεξίματος. Κατόπιν την βγάζετε τραβώντας την, χωρίς να την ξεστρίψετε και την κολλάτε στην άκρη του αυγού. Και το γουρουνάκι σας είναι έτοιμο. Όσο για τη μάν-

τρα, αυτή, καθώς βλέπετε, γίνεται με λίγα σπέρτα. (Εικ. 2). Αν έχετε λίγη φαντασία, μπορείτε μ' αυτό τον τρόπο να κατασκευάσετε και πολλά άλλα ζώακια με αυγά, για να στολίσετε το Πασχαλινό σας τραπέζι.

Η ΑΓΑΠΗ

Η ΛΙΤΑΝΕΙΑ

... Τύχαινε όμως νάρθουν κι' ακόμα πιο κακές χρονιές, καιροί δύστυχοι, που ή φτώχεια τριγύριζε σαν βρυκόλακας το χωριό και απ' ώρα σ' ώρα θάκρουε την κάθε πόρτα.

Περνούσε ο Φλεβάρης, περνούσε ο Μάρτης, κόντευε να πάει στα μισά κι' ο 'Απρίλης κι' ή γής δεν έδλεπε νερό. Το λίγο χορτάρι τόχε κάψει ο πάγος, τα ζώα δεν βρίσκανε τίποτε να βοσκήσουν κι' οι έλιές καψκίλίζονταν και τα σπαρτά, που είχαν φάει τόσους κόπους και ιδρώτα, γέρνανε άρρωστάρικα και δεν μπορούσαν να πάρουν απάνω τους.

Τ' ή θυμούμαι καλά μια τέτοια χρονιά—στη δεύτερα του 'Ελληνικού πήγαινα τότε—που ε πατέρας μου έρχόταν μια στιγμή στο σπίτι κι' έφευγε εθώς, δίχως να μπορούμε να του πάρουμε λέξη. Όλο στα χτήματά μας τριγύριζε, έσκυβε εδώ κι' έσκυβε εκεί κι' όλο έδλεπε πως λίγο ακόμη και δεν θ' αωζόταν τίποτε. Αμα δεν είχα σχολειό τον ακολουθούσα κι' εγώ από κοντά, κοίταζα να κάνω ε,τι νόμιζα πως θ' α τον ευχαριστούσα, και το ελεγα γνωστικές γεροντιστικές κουβέντες, που τον έδλεπα στενοχωρημένον. Κι' ήτανε ώρες που θάθελα νάχα στο χέρι μου να μαζέσω τα σύννεφα και να διατάξω τη βροχή, σαν τους θεούς που ήξερα από την 'Οδύσσεια. Για να ιδω το πρόσωπό του να χαμογελάσει.

Το ίδιο ήταν όλοι οι χωριανοί. Οι άντρες πηγαινοέρχονταν στα χωράφια άμιλητοι και σκυφτοί, οι γυναίκες μπεινόβγαίναν στα ρημοκλήσια και σιάχνανε τα φτωχικά καντήλια, ανάβανε λιγάκι λιβάνι σε κανένα κομμάτι κεραμίδι και κάνανε το σταυρό τους και θυμιατίζανε.

Και τα εξαγρυπνισμένα μάτια άνώφελα ψάχνανε τον ουρανό, νάγναντέψουν το καλό σύννεφο.

Όσο που δεν έπαιρνε άλλο πιά. Ένα απομεινέριο μαζεψήκανε στη Βάρδια βαρισιόμλητοι και καμπουριασμένοι οι γέροι, φώναξαν και τον παπά κι' αποφασίσανε να προσπέση το χωριό στο Θεό, ίσως κι' έκανε την ύστερήν στιγμήν το έλεός του.

Η 'Αγία Τριάδα, ή παππούδικη εκκλησιά του σπιτιού μας, χτισμένη εκεί στη επάνω σχισμάδα του λαγκαδιού, ήταν θαυματουργή κι' άκουσμένη σ' άνατολή και δύση. Τα βράδια γίνονταν πολλές φορές να χτυπήση ή πόρτα μας κι' ήταν ξένοι, φερ-

μένοι από μακρινά χωριά, για να κάνουν λειτουργία στη χάρη της. Περπατούσαν δέκα και δεκαπέντε ώρες και βαστούσαν λαμπάδες ίσα με το μπόδι των παιδιών τους, σακκουλάκια λιβάνι ίσα με το βάρος τους ή άσημένια τάμματα, —κανένα στήθος, κανένα χέρι, δυο μάτια—που τα κρεμούσαν στην εικόνα.

Τον καιρό του πάππου μου, που ήταν άγιος άνθρωπος και πνευματικός του χωριού, πολλοί στραβοί είχαν δει το φως τους στην 'Αγία Τριάδα, παράλυτοι είχαν σηκωθεί και είχαν περπατήσει κι' άρρωστοι, άποφασισμένοι από τους γιατρούς, είχαν γλυτώσει μέσ' απ' τα δόντια του Χάρου.

Σαν πέθανε ο πάππος μου, ο δεσπότης έδωκε διαταγή και κρεμάσαμε την εικόνα του μέσ' στην εκκλησιά, σαν τους άγιους. Βρίσκεται ακόμη εκεί, στη γωνιά που στέκει ή κολυμπήθρα, κι' οι προσκυνητές που τον θυμούνται ή που τον έχουν άκουστά, σαν άνασπαστούν τις άλλες εικόνες δεν ξεχνούνε ν' άνασπαστούν και τη δική του και την κοιτάζουν με σεβασμό.

Στη χάρη της 'Αγίας Τριάδας ήταν που θ' άρόπεφε ολόκληρο το χωριό, εκείνη τη δύστυχη χρονιά—της 'Αγίας Τριάδας, που ήταν αποκούμπι και παρηγοριά κάθε κακοτυχιμένου.

Την άλλη μέρα, ώρα πολλή πριν φέξει ακόμα και πριν ακόμα ξυπνήσει το άλλο χωριό, σηκωθήκαμε στο σπίτι μας κι' ετοιμαστήκαμε, όπως σηκωνόμαστε κάθε φορά που είχαμε λειτουργία στην 'Αγία Τριάδα. Ήταν δική μας εκκλησιά και τη φροντίσαμε εμείς, γι' αυτό κρατούσαμε εμείς το κλειδί κι' ο παπας περνούσε και μάς φώναζε, πηγαινοντας να διαβάση τον δρθρο· άλλωστε, όπως ο πατέρας μου έκανε τον ψάλτη κι' εγώ βοηθούσα στο ιερό, έπρεπε να πηγαινουμε νωρίτερα απ' όλους, μαζί με τον παπά. Είμαστε μαθημένοι από τον καιρό του πάππου μου.

Σεκινούσαμε δίχως άργητα, δίχως να φάμε τίποτε γιατί θ' αίρναμε αντίδωρο και σε λιγάκι φτάναμε στην πορτίτσα της μοναχικής εκκλησίας, που ήταν τριγυρισμένη από θεώρατα μαύρα κυπαρίσσια και πολλές λεύκες.

Οι καμάρες μέσα αντιβούσαν βουβά καθώς άνοίγαμε και μπαίναμε. Στεκόμαστε εκεί και κάναμε το σταυρό μας και τρεις γονατιστές και δεν ήταν κανένα άλλο φως να φέγγη, πάρεξ το μικρό καντηλάκι του ιεροῦ, που τρεμόδενε πιά καίγοντας όλη νύχτα. Ο γέρο παπά-Γιώργης έμπα-

νε στο ιερό και φορούσε τ' άμφια, λέγοντας μέσα από τα χείλια του τις πρώτες προσευχές κι' ο πατέρας μου άναβε ένα-ένα τα καντήλια και τα φτωχικά μανουάλια κι' εγώ πήγαινα έξω στο γκρεμισμένο κελί, ν' ανάψω φωτιά και να κάμω κάρβουνα για το θυμιατό και για το ζέον.

Κείνη την ήμέρα, όπως ήταν μεγάλη λειτουργία επίσημη, θ' αήμαινα και την καμπάνα. Το γλωσσίδι της είχε σπάσει από καιρό και δεν μπορούσε κανείς να την σημάνη από κάτω με το καμπανόσκοινο, γι' αυτό σκαρφάλωνα από την πίσω μεριά του ιεροῦ που ήταν χαμηλός ο τοίχος και σερνόμουν ως το μικρό καμπαναριό, προσέχοντας μην σπάσω κανένα κεραμίδι. Κάτω, κατά το Τρικεφάλι, έπαιρνε και χάραζε ή αυγή.

Και σιγά-σιγά, όσο απλώνανε και κυμάτιζαν από το χέρι μου οι ήχοι, αντιλαλώντας στην κοιμωμένη λαγκαδιά κι' όσο ξεχώριζα μέσα στο σύθαμπο ν' άνηφορίζουν λίγοι λίγοι οι χωριανοί μας με τις γυναίκες τους και με τα παιδιά τους, άναβα και νόμιζα πως έκανα κάτι μεγάλο πράγμα, σήμαινα ολόένα γεματότερα και μου φαινόταν πως εγώ ήμουν που θάσωζα εκείνη την ήμέρα το χωριό.

Δεν έμεινε κανένας που να μην έρθη. Άλλωστε, πόσος λαός ήταν μέσ' στις τριάντα όλες πόρτες του μικρού μας χωριού. Στις έρμες αὐλές κάτω, άλυχτούσαν τα σκυλιά μοναχά τους.

Από βραδύς, όσο είχαν άμαρτίες, είχαν πάει στον παπά και τις είχαν ξεμολογηθεί. Όσοι ήταν μαλλωμένοι βρίσκανε ο ένας τον άλλον και κάνανε άγάπη κι' όσοι κρατούσαν ξένο πράγμα είχαν πάει και τώχαν αφήσει κρυφά στο κατώφλι της πόρτας του παπά. Όλες οι διαφορές ξεδιαλύθηκαν κείνο το βράδυ από τους γέρους του χωριού και καθένας ήταν πρόθυμος να συχωρέση και να γυρέψη συχώρεση.

Καθένας έρχόταν άλαφρωμένος στην εκκλησιά. Σαν τέλειωσε πιά ή λειτουργία, σηκώσανε την παλαική εικόνα στα χέρια και την βγάλαν έξω για να γίνει ή λιτανεία. Γύρω γύρω στην κορνίζα της άπόμεναν ακόμη από την πανήγυρη της περασμένης χρονιάς, τίποτε ξερά κλαριά δειντρολίθινα και σμύρτο, κι' εκείνοι που την κρατούσαν προσέχαν πολύ μην τριφτεί κανένα και πέσει χάμω.

(Το τέλος στο άρχόμενο)

ΒΑΣ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ

γράφεις και δὲν μπορῶ πιά νὰ σοῦ ἀπαντήσω·) **Μαῦρον Καβαλλάρην** (καὶ οὐ ἀδιάδοχτος· μὰ τί πάθες σήμερα καὶ μοῦ γράφεις ὅλοι ἔτσι ἀσπρα; μαῦρο μελάνι δὲν ὑπάρχει πιά;) **Καπετάνισσαν Χατζί-ναν** (σοῦ ἀνέκριναν τὸ ψευδώνυμο καὶ χάριω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου· τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ· τὸ «*prax tibi*» δὲν εἶναι ἀγγλικὸ εἶναι λατινικὸ, καὶ θὰ πῇ «εἰρήνη σοι»·) **Πίστις-Πα-τρὶς** (εὐγε στὸ Γυμνάσιό σας ποὺ δὲν ἔκα-με ἀπεργία καὶ τὴν κατέκρινε μάλιστα διὰ τοῦ τύπου· πολὺ σωστὰ αὐτὰ ποὺ λές·) **Μικρὴν Βολιοτοπαύλαν** (μὰ βέβαια, σι γὰ· σιγὰ φτάνει κανεὶς καὶ στὸ Β καὶ στὸ Α· τὸ ζήτημα εἶναι νὰ κάμῃ ἀρχή, ἔστω καὶ μὲ Γ· τὴ φωτογραφία στείλε μου τη ἑτοίμη καὶ, ἂν εἶναι καλὴ καὶ κατάλληλη, τὴ μεγαλύνω ἐγὼ· ναι, τὸ καλοκαίρι ποὺ δὲν θάχῃς μαθήματα, νὰ καταγίνεσαι μαζί μου περισσότερο·) **Ντέτεκτιβ-Φάντασμα** (χαίρω πολὺ ποὺ εἰσαι τόσο εὐχαριστημέ-νος ἀπὸ τὴν ὕλη μου· καὶ τοὺς Γρίφους θὰ μάθῃς νὰ λύνῃς, παραβάλλοντάς τοὺς δημοσιευμένους μὲ τίς λύσεις·) **«Σύλλογον Ἀρσκειάδων τοῦ Ψυχικοῦ»** (ἂ, ἔτσι; ἀπῆλθον στίς Ἀρσκειάδες τῶν Ἀθηνῶν πρὶν λάβω τὸ γράμμα σας· τώρα φωτί-σθηκα· καὶ στὸ ἐρχόμενο θὰ τὰ ποῦμε·) **Μῦρον τῆς Ἀνδρου, Βασίλισσαν Νε-φερίτην** κτλ. κτλ.

Εἰς δας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 'Απριλίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΛΕΙΑ τοῦ 278ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 18 'Ιουνίου.

228. Λεξιγραφίος

Μὲ τὸνα ἀπὸ τὰ ἄκρα σου
Πρῶτα ἐν' ἄρθρο πιάνεις,
Κατόπι ὁποιοδήποτε σοφόν.

Καὶ μὲ τὰ τρία ἀνόμοια
Κι' ἀταίριαστα μᾶς κάνεις
Γνωστότατο σπαρτιάτη στρατηγόν.
Ξανθὸς Δόκιμος

224. Συλλαβόγραφος

Ἐνα ἐπιφώνημα συχρὸν
Ἐνώνεται μὲ σύνδεσμο,
Μ' ἄλλον κι' ἀντωνυμία,

Κι' ἀπέραντη, ὕψος ἔκτασι,
Ποῦ πολὺ δύσκολα περνῶ,
Μοῦ κάνει μ' εὐκολία.

Σαρπηδὼν

225. Στοιχειόγραφος

Κερασφόρο κοινὸ βλέπεις,
Μα τοῦ κόβεις τὸ λαμπρὸ
Καὶ μ' αὐτὸ τὸ μετατρέπεις
Σὲ γνωστὸ σου ποταμὸ.

Σεληνιώτικος Ψαράς

226. Αἶνιγμα

Τριπλὴ χάρις ἔχει ἡ λέξη,
—Θὰ τὴν εὖρης στὸ λεπτό—
Πόλη, δύναμις σημαντική,
Καὶ τὸ οὐδέτερο πιστό

Χριστιάννα

93. Ψαροκόκκαλον

* * * * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερόσκοποι διὰ
γραμμάτων ὥστε νάναγινώσκονται ἐξ
ἀρχῆς κατὰ σειράν· ἀγρίον ζῶον, τό-
πος ἀνθηρὸς, βασιλεὺς τῆς Πελοπον-

νήσου, μεγάλη πείνα, ἀπηνῆς θεότης,
χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, μετεωρολογικόν,
φωτιστικόν.

Γεώργιος Χ. Χαλαράμπευς

228. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 1 2 8 = Μέγας ἀστρονόμος
2 5 6 7 8 = Πτηνόν
3 4 1 7 6 2 8 = Ἀσιατ. πρωτεύουσα
4 3 2 8 = Λόγος ἢ ποίημα
5 4 6 6 2 8 = Ζῶον ἐξωτικόν
6 4 2 8 = Ἡλικία
7 1 2 6 7 2 6 = Πόλις τῆς Τουρκίας
8 4 7 5 7 2 8 = Ἀπλανὴς ἀστήρ

Ἀγκάδι

229-233. Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτῳ ζητούμεναι λέξεις ἔχουν
ὅλοι ἀπὸ ἐν γράμμα κοινόν — τὸ πτε-
ρωτὸν — τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς
τὴν πρώτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέ-
ραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω
καθεξῆς·:

Χρονικὸν ἐπίρρημα μονοσύλλαβον —
Ζῶον φορητὸν — Μεγάλῃ εὐρωπαϊκῇ
πρωτεύουσᾳ — Ἄλλῃ μικροτέρᾳ — Χώρα
τῆς Ἑλλάδος.

Ἄνθος τοῦ Ἰονίου

234. Φύρδην-Μίρδην μετὰ Φωνηεν- τολίπου κι' Ἑλληποσημῶν ἐκ Δι- πλῆς Ἀκροστιχίδος

ΟΗΑΛΓΝΣ, ΛΟΡΒΑΙΕΠΥ, ΑΕ-
ΑΕΛΒΑΙ, ΣΝΡΓΕΑΟ.

Νάποκατασταθοῦν οἱ τέσσαρες αὐ-
ταὶ λέξεις, τῶν ὁποίων ἀνιμύθησαν
κατὰ τινα μέθοδον τὰ στοιχεῖα, καὶ
τὰ μὲν ἀντικαθίστανται ἀποτελέσουν Φω-
νηεντόλιπον, τὰ δὲ τέταρτα γράμματα
Ἑλληποσημῶν, ἀμφότερα τοῦ τύπου:

* * * *

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας

235. Γρίφος

τε	αρ	τε	8	
αρ	αρ			8
τε	8	τε βιν	Ἡρώ	χον
αρ	αρ		καὶ	8
τε	αρ	τε		8
τε				8

Τρύπα στὸ Νερὸ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 5

50. Γαλλία (γαλῆ, ἄ!) — 52 ΣΑΡΠΗ-

51. Σ ΔΟΝ ἄρπα,

Ι Ο Σ

Ρίς, Πάρων,

Τ Υ Φ Ο Σ

Ἡρώδης, δα

Ι Ν Δ Ι Κ Ο Σ

σώδης, ὡσαν-

Α Λ Ε Σ Α Ν Δ Ρ Α νά, νήσσα). —

53 57. Διὰ τοῦ Ο: Κρόνος, βόας, τό-

νος, θρόνος, δρόμος — 58 ΑΡΑΡΑΤ-

ΒΙΣΝΟΥ (Ἀλβανία, Ροῖά, ΑἴΣων,

Ρήνος, Αἴολος, ΤαΥγενος). 59. Ἡ

περιέργεια εἶναι ἐπιβλαβὴς (ἡ περὶ ἐρ

γῆ, ῥεῖ, ναι ἐπὶ βλαβ. εἰς)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ πλά στοι-
χεῖα ὁρ 6, τὸ ἐλάχιστον τμήμα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις· μὲ παχὰ δὲ στοιχεῖα
ὁρ 1 καὶ μὴ κεφαλαῖα ὁρ. 1, 5. Ὁ χωριστὸς
στίχος ὁρ. 5. Οἱ μὴ συνδρουμπαὶ πληρώνουν τὸ
διπλᾶ ἢ προληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΣ'—279]

Φιλόλογος πεπειραμένος ἀναλαμβάνει
προγυμνάσεις μαθητῶν γυμνα-
σίου εἰς φιλολογικὰ μαθήματα καὶ
φοιτῶν εἰς λατινικά. Πληροφορίες
εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Διαπάλασος.

[ΑΣ'—280]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
α') βραβεῖον Μ. Γ. — (ποτὸ τὸ ψευ-
δώνυμό σου;) β') Ρόζα-Λίνα.

Περμεινόμενους σύμφωνα μὲ τὴν (ΑΣ'—18)
τίς προτιμήσεις διὰ τὰ ὄψα. Μὲ λύπη
δὲν λάβαμε ὅπ' ὄψει μας μερικές ὥρες
ἀπαντήσεις γιατί ἔχουν ξαναδημοσιευθεῖ.
Πάντως εὐχαριστοῦμε θερμῶς τοὺς λαβόν-
τας μέρος. Σ. Α. Ψ.

[ΑΣ'—281]

Διαπλασόπουλα-ες μᾶς συγχωρεῖτε γιὰ
τὴν ἀργοπορία τῶν ἀποτελεσμάτων
γιατί εἴχαμε διαγωνισμοὺς. Σ. Α. Ψ.

[ΑΣ'—282]

Σαρπηδὼν, συμφωνοῦμε ἀπολύτως.
Σ. Α. Ψ.

[ΑΣ'—283]

Ἡ Τρελλοπαρέα ἀγωνία νὰ μάθῃ τὴν
ιδέα μας!.. Μὰ νὰ δείγματα τῆς με-
γάλης μας... ἐκτίμησης: Τὸ κομμάτι τοῦ
Γελαστοῦ Ὑπολοχαγοῦ στὴ Σελίδα, καὶ
ἡ (ΑΣ'—189) Ἀγγελία!

ΔΟΞΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

[ΑΣ'—284]

Γιὰ σας, Διαπλασόπουλα-ες... Μόλις
πρωτοεμφανίζομαι στὴν κίνησή σας, καὶ
περμεινόμενους πρόθυμα τὰ ἀλληλογραφῶ καὶ
νὰ ἀνταλλάξω Μικρὰ Μυστικά μὲ δλους ες
τῆς Μεγάλης Τάξης Γράφας: Γεώργιον
Βινδὴν, Φωκαῖας 23, Ἀθήνας (διὰ Σπ.)
«ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ»

[ΑΣ'—285]

Γοργὴ Ψαροπούλα, τί γίνεσαι; Ἡ Ρίτα
μεγαλώνει; Ὑδραίουπουλο

[ΑΣ'—286]

Μπουμπιλ, τί κάνεις; Πῶς πᾶν τὰ
Μικρὰ Μυστικά;

Ἀρσκειάς Νο 1.

[ΑΣ'—287]

Ξανομαλλοῦσα, γιατί δὲν ἀπαντᾷς στὸ
γράμμα; Ἀρσκειάς Νο 7, ἀλληλο-
γραφοῦμε; Δ/οὺς μου (ΑΣ'—128).

Ζαππὶς

[ΑΣ'—288]

Τρελλὴ Νεότης, ἡ (ΑΣ'—243) θυμίζει
Αἰσωπον, μύθους του καὶ μαχίατα τὸ
«Ὀμφακὸς εἶδιν». Ὁ Κόννητος Τοξότης
ἐνθουσιαστικῶς ἀπὸ τὴ φωτογραφία. Φαν-
τάσου ὅπως ἀπογοήτευση ἂν τυχόν γνω-
ρίση ποτὲ τὸ πρωτότυπο.

Ἀττικὸν Ἄλας

[ΑΣ'—289]

Ντέτεκτιβ-Φάντασμα πάψε τίς ἀ-
πειλές διὰ τὴν... διότι θὰ ἀποκα-
λυφθῇς. Κατάσκοπος Νο 33

[ΑΣ'—290]

Ανταλλάξω Μικρὰ Μυστικά καὶ ἀλλη-
λογραφῶ μὲ δλους ες. Μελαχροινὴ
Κατάσκοπος, ἀλληλογραφοῦμε; Δ/οὺς: Νι-
κολ. Δυμπέρην, Poste Restante, Ζάκυν-
θον διὰ: Κατάσκοπον 33.

[ΑΣ'—291]

Ἰδούεται,
Σύλλογος Ἀρσκειάδων Ἀθηνῶν
Σκοπός: Διάδοσις Διαπάλασος, Διαγω-
νισμοί:

Πρόεδρος: Κόρη τῶν Κιμῶν
Ἀντιπρόεδρος, Γραμματεὺς: Ναυτο-
πούλα τοῦ Αἰγαίου. Ἐφορος, Ταμίας:
Μικρὰ Ἀεροπόρος. Μέλη: Θυελλὰ, Με-
λαχροινὴ Κατάσκοπος, Ἀφρισμένο Κόμμα,
Ξανθὸς Μιέστρος. — Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λαβῇ
πληροφορίας ἀπευθυντέας εἰς τὴν γραμμα-
τέα: Μιμήκαν Κωσταντοπούλου, Ἀστρους
1, Ἀθήναι.